

Aanvankelijk had hij succes en wist hij, met veel geweld, een deel van Noorwegen aan zijn wil te onderwerpen.

Hij had ongeveer tien jaar de macht in handen. In 1024 vaardigde hij wetten uit, geschoeid op christelijke waarden, die nu nog steeds aan de basis van de Scandinavische wetgeving liggen. Echter, in 1029 had hij de oude elite zozeer tegen zich in het harnas gejaagd, dat die de invasie van Knoet de Grote uit Denemarken steunde. Olav moest opgeven en verbleef enige tijd in ballingschap in Rusland. In 1030 ondernam hij een nieuwe poging. Met zijn geronselde mannen marcheerde hij via Zweden naar Noorwegen, langs de route waar nu het St. Olavspad loopt. Op 29 juli kwam het bij Stiklestad tot een slag met een boerenleger. Olav viel in de strijd.

Bron: Op vrije voeten

PROLOOG

Vrolijk voorwaarts!

Misschien denk je bij het lezen van de titel van dit boekje: Gut nee! Daar heb je er weer zo eentje. Zo'n irritante optimist. Zo eentje die alles wat krom is in een mum van tijd recht buigt- of, erger nog, zo eentje die helemaal niet ziet dat dingen krom zijn. Dat klopt, ik ben erg optimistisch en daar hoef ik niets voor te doen. Dat optimisme is eerlijk gezegd niet eens van mijzelf. Het is me in de schoot geworpen. In de moederschoot welteverstaan en ik weet niet of jij er ervaring mee hebt, maar wat in de moederschoot meegegeven is, is er héél moeilijk uit te krijgen.

Mocht je daarom denken dat ik als geboren optimist zonder slag of stoot aan mijn pelgrimstocht begon, dan heb je het mis. Daar ging een heel verhaal aan vooraf, bijna een heel leven.

Ik zal een jaar of achttien zijn geweest. Een onzeker meisje met enorm veel levensenergie, maar zonder enig doel. Ik had wel een vriendje, maar of dat nou alles was? Op een zonnige dag kwam daar verandering in. Ik zat met mijn vriendinnetje gebogen over de Atlas, toen zich spontaan het antwoord op die leegte openbaarde. Twee meiden met de wereld aan onze voeten. Ik zie ons nog zitten, op het bankje in de tuin van haar ouderlijk huis. We

zouden gaan reizen! Ineens hadden we richting, energie en plannen genoeg. Een halfjaar weg van hier, met als einddoel Afrika! De paar mensen die voorzichtig van onze plannen hoorden reageerden allesbehalve enthousiast, en onze toenmalige vriendjes waren dat nog minder. We hadden dus wel wat om over na te denken en tijdens dat nadenken verdwenen onze plannen geruisloos de vriezer in.

Nu heb ik vanuit de moederschoot niet alleen optimisme mee gekregen, maar ook een lekkere dosis flexibiliteit. Het leven ging na deze ingevroren scène dus gewoon zijn prettige gangetje. We waren jong en we woonden op onszelf. We hadden leuke vrienden en heel veel om blij mee te zijn.

Ik werd zwanger, en wat volgde waren jaren van intens moederschap. Mijn avonturen beperkten zich tot kamperen op een camping vlakbij.

Toen mijn vriend en ik na lang wikken en wegen besloten ieder ons eigen weg te gaan, werd dat in mijn geval nog steeds geen avontuurlijke weg. Reizen met twee jonge kinderen? Hoe dan?

Bij het ontmoeten van mijn huidige partner- ik weet het nog exact, we zaten op de Grote Markt in Haarlem- pakte ik het anders aan en viel ik meteen met de deur in huis. Verliefd worden? Samenwonen? Ik stond er helemaal voor open, maar wilde wel